

Закохана Софі

— Кльові у тебе фотографії! — Карлотта роздивлялася знімки, що висіли на стіні фотолабораторії. На них були люди, будинки, автомобілі. Зняті з висоти пташиного польоту, вони здавалися завбільшки з горошину.

— Це схоже на комбіновану зйомку. Як тобі вдалося досягти такого ефекту? — поцікавилася Карлотта.

Ніко стояв у неї за спиною так близько, що, здавалося, вона чує, як стукає його серце.

— Цей прийом називається тілт-шифт. До нього частенько вдаються, коли знімають рекламні ролики. Але для того щоб так знімати, потрібен спеціальний об'єктив. Якщо хочеш спробувати, можу тобі позичити свій.— І його

усмішка стала ширшою.— А ще можу тобі показати, як пробратися на дах бінебурзької ратуші й сфотографувати звідти околиці. Це, звичайно, протизаконно, але там такі краєвиди відкриваються очам, що варто разок порушити заборони. Особливо здорово сидіти зверху на даху і милуватися, як заходить сонце.

— Та ні, дякую. Волю краще лишитися на землі.— Карлотта знов обернулася до фотографій. Але Ніколасова пропозиція помилуватися вечірнім сонцем там, куди не так просто потрапити, здавалася їй справді дуже спокусливою.

— Ну й даремно.— Ніко подався трохи вперед і показав на одну з фотографій.— Бачиш он того собаку?

Карлотта кивнула.

— Вилитий Ідефікс*. Такий же симпатяга. Двері відчинились, і Карлотта й Ніко з несподіванки аж здригнулися.

«Можна подумати, ми якісь злочинці і нас спіймали на гарячому»,— подумала Карлотта, сердячись на себе за таку реакцію. Адже вони й справді тут нічим недозволеним не займалися, лише роздивлялися фотографії.

---

* Собака одного з персонажів французьких коміксів «Астерікс і Обелікс».— Прим. пер.

До фотолабораторії забігла старшокласниця Паула, яка відвідувала фотогурток разом із Карлоттою і Ніко.

— Даруйте, не хотіла вас налякати. Я тут просто дещо забула і хочу тепер забрати.— Підійшовши до одного зі столів, вона схопила якусь папку і попрямувала до виходу.— Бувайте, солодка парочко! Як ітимете, не забудьте погасити світло.

Карлотта і Ніко розсміялися.

— Солодка парочка — це, мабуть, ми,— сказав Ніко.

— Виходить, що так.— Карлотта закинула на плече рюкзак. Заняття у фотогуртку закінчилося двадцять хвилин тому, але вона їх і не помітила: з Ніколасом фон Фалькенштайном можна було забути геть про все на світі.

Вийшовши з фотолабораторії, вони попрямували довгим коридором, що вів у хол.

— Ти буваєш у «Склепі»? — ніби між іншим спитав Ніко.

— Ні,— відповіла Карлотта.— Тобто... так, іноді.

Їй було якось незручно зізнатися, що в нічному клубі, який старшокласники відкрили в одному з підвалів замку і дотепно охрестили «Склепом»,

вона була всього лише раз. Усе якось не складалося. У Ману і Софі не було то часу, то настрою. А без подружок у нічному клубі хіба повеселишся?

— Може, зустрінемося там як-небудь? — запропонував Ніко.

Карлотта на мить зупинила погляд на його довгих віях — і тієї ж миті, спіткнувшись, налетіла на відчинені двері, що не знати звідки взялися у них на шляху.

— М-м-м... Чом би й ні... — пробелькотіла вона, подумки проклинаючи себе за нерішучість. І чому цей хлопець завжди вибиває її з колії, примушуючи спотикатися на рівному місці? Невже все через його дреди і мигдалеподібні очі шоколадного кольору? Гаразд, припустімо, він і справді симпатичний. Але ж це ще не причина так обм'якати!

Злісно зиркнувши на підступні двері, Карлотта пішла далі.

Дійшовши до холу, вони попрощалися: Ніко подався в ліве крило замку, Карлотта — у праве.

Карлотта зітхнула. Їй страшенно хотілося обернутися і перевірити, чи дивиться він їй услід, але вона знайшла в собі сили не піддатися на спокусу.